DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

26. oktober 2006 *

I sag C-68/05 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 11. februar 2005,

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, Breda (Nederlandene), ved advocaten M. Slotboom og N.J. Helder,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis, som befuldmægtiget, bistået af advocaat F. Tuytschaever, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: nederlandsk.

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne J.N. Cunha Rodrigues og M. Ilešič (refererende dommer),

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: ekspeditionssekretær M.M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 23. marts 2006,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. maj 2006,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Koninklijke Coöperatie Cosun UA (herefter »Cosun«) nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 7. december 2004, Koninklijke Coöperatie Cosun mod Kommissionen (sag T-240/02, Sml. II, s. 4237, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for påstanden om annullation af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning REM 19/01 — som ligeledes er registreret som K(2002) 1580 endelig — af 2. maj 2002 (herefter »den anfægtede beslutning«).

Retsforskrifter

Den fælles markedsordning for sukker

2 Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 305/91 af 4. februar 1991 (EFT L 37, s. 1, herefter »grundforordningen«), tilsigter inden for rammerne af den fælles markedsordning for sukker at opretholde de nødvendige garantier hvad angår beskæftigelse og levestandard for producenter af basisprodukter, såsom sukkerroefabrikanterne i Det Europæiske Fællesskab, og at sikre forsyningerne med sukker til alle forbrugere til rimelige priser gennem en stabilisering af sukkermarkedet.

3 Med henblik herpå regulerer grundforordningen produktionen, importen og eksporten af sukker. Forordningen fastsætter navnlig en kvoteordning, der ifølge 15. betragtning til forordningen udgør et middel, der skal garantere producenterne, at de kan afsætte deres produktion til fællesskabspriser.

4 Som led i denne kvoteordning bestemmer grundforordningens artikel 24, at der for hvert produktionsår (dvs. fra den 1.7. i et år til den 30.6. i det følgende år) fastsættes basiskvoter for »A-sukker« og »B-sukker«, som det påhviler hver medlemsstat at fordele mellem sukkerproducenterne på deres område. Virksomhederne får derfor tildelt en A-kvote og en B-kvote for hvert produktionsår. Alle sukkermængder, der er produceret ud over A- og B-kvoterne, benævnes »C-sukker«.

5 C-sukker er hverken omfattet af ordningen om prisstøtte eller om eksportrestitutioner. C-sukker må desuden ikke afsættes på det indre marked og skal derfor afsættes uden for Fællesskabet for at blive solgt på verdensmarkedet. Grundforordningens artikel 26 bestemmer herved følgende:

»1. [...] må C-sukker, der ikke overføres i henhold til artikel 27 [...], ikke afsættes på Fællesskabets interne marked, men skal udføres i uforarbejdet stand inden den 1. januar efter udløbet af det pågældende produktionsår.

[...]

3. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 41.

De skal især indeholde regler om opkrævning af en afgift på det i stk. 1 omhandlede C-sukker [...], hvis det ikke inden en dato, der skal fastlægges, godtgøres, at C-sukkeret [...] er udført i uforarbejdet stand inden for den krævede frist«.

6 Kommissionens forordning (EØF) nr. 2670/81 af 14. september 1981 om gennemførelsesbestemmelser for produktion ud over kvoterne inden for sukkersektoren (EFT L 262, s. 14), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3559/91 af 6. december 1991 (EFT L 336, s. 26, herefter »forordning nr. 2670/81«), som blev vedtaget med hjemmel i grundforordningens artikel 26, stk. 3, præciserer betingelserne for, hvornår en udførsel af C-sukker kan anses for at have fundet sted.

7 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2670/81 har følgende ordlyd:

»Udførsel som omhandlet i artikel 26, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1785/81 anses for at have fundet sted, hvis:

a) C-sukkeret [...] er blevet udført fra den medlemsstat, på hvis område fremstillingen har fundet sted

b) den pågældende udførselsangivelse er blevet godkendt af den i litra a) omhandlede medlemsstat inden den 1. januar efter udløbet af det produktionsår, hvor C-sukkeret [...] er fremstillet

c) C-sukkeret [...] har forladt Fællesskabets toldområde senest 60 dage efter den i litra b) nævnte 1. januar

d) produktet er blevet udført fra den i litra a) omhandlede medlemsstat uden restitution eller afgift [...].

Bortset fra tilfælde af force majeure anses den pågældende mængde C-sukker [...] for at være afsat på det indre marked, hvis ikke samtlige betingelser i første afsnit er opfyldt.

I tilfælde af force majeure træffer det kompetente organ i den medlemsstat, på hvis område C-sukkeret [...] er blevet fremstillet, de nødvendige foranstaltninger på baggrund af de omstændigheder, den pågældende har påberåbt sig.«

8 Det anføres i tredje betragtning til forordning nr. 2670/81, at »det [...] ved fastsættelsen af afgiftsbeløbet ved afsætning på det interne marked [er] nødvendigt at behandle C-sukker [...], der ikke udføres, på samme måde som sukker [...], der indføres fra tredjelande«, og at »afgiftsbeløbet [...] derfor [bør] fastsættes under hensyntagen til dels størrelsen af den højeste importafgift for sukker [...], der er gældende i en periode, der omfatter det produktionsår, hvori det pågældende sukker [...] er produceret, og de seks måneder, der følger efter dette produktionsår, dels et fast beløb, fastsat på grundlag af afsætningsomkostningerne for sukker, indført fra tredjelande«.

9 Artikel 3 i forordning nr. 2670/81 bestemmer:

»1. For de mængder, som efter artikel 1, stk. 1, afsættes på det interne marked, opkræver den pågældende medlemsstat et beløb, som er lig med summen af

a) for så vidt angår C-sukker, for hver 100 kg af det omhandlede sukker:

— den højeste importafgift, der er gældende pr. 100 kg hvidt sukker eller råsukker alt efter omstændighederne i den periode, der omfatter det produktionsår, hvori det omhandlede sukker er fremstillet, og de seks måneder, der følger efter dette produktionsår, og

— 1 [EUR]

[...]

4. For de mængder C-sukker [...], som inden udførslen er blevet destrueret eller beskadiget uden at kunne genindvindes, opkræves det i stk. 1 omhandlede tilsvarende beløb ikke i de tilfælde, der af vedkommende organ i den pågældende medlemsstat anerkendes som tilfælde af force majeure.«

Toldbestemmelserne

10 Artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 (EFT L 286, s. 1, herefter »forordning nr. 1430/79«), har følgende ordlyd:

»Godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger andre særlige forhold [...], og der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede.

Det fastlægges efter fremgangsmåden [for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger], i hvilke situationer første afsnit kan bringes i anvendelse, og hvilke procedureregler der skal følges med henblik herpå. Der kan stilles særlige betingelser for godtgørelsen eller fritagelsen.«

11 Artikel 14 i forordning nr. 1430/79 præciserer, at forordningens artikel 13 med de fornødne ændringer finder anvendelse på godtgørelse af eller fritagelse for eksportafgifter.

12 I henhold til artikel 1, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1430/79 forstås der ved »importafgift« »told og afgifter med tilsvarende virkning samt landbrugsafgifter og andre afgifter ved indførsel, der er fastsat inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik eller i de særlige ordninger, der i henhold til traktatens artikel 235 anvendes på visse varer, som er frembragt ved forarbejdning af landbrugsprodukter«.

13 I henhold til forordningens artikel 1, stk. 2, litra b), forstås der ved »eksportafgift« »landbrugsafgifter og andre afgifter ved udførsel, der er fastsat inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik eller i de særlige ordninger, der i henhold til traktatens artikel 235 anvendes på visse varer, som er frembragt ved forarbejdning af landbrugsprodukter«.

14 I artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3799/86 af 12. december 1986 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 4a, 6a, 11a og 13 i forordning nr. 1430/79 (EFT L 352, s. 19) opregnes de særlige forhold, hvor der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Andre forhold kan endvidere betragtes som udgørende sådanne særlige forhold på baggrund af en bedømmelse fra sag til sag efter en procedure, som kræver Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers medvirken.

Sagens baggrund

15 Cosun, som er en sammenslutning med hjemsted i Nederlandene, producerede C-sukker i produktionsårene 1991/1992 og 1992/1993. I 1993 solgte virksomheden nogle partier C-sukker til forskellige medkontrahenter med henblik på eksport til henholdsvis Kroatien, Slovenien og Marokko.

16 Disse salg blev genstand for svig begået over for Cosun af dennes medkontrahenter, bestående bl.a. i urigtig stempling af de T-5-dokumenter, der skulle godtgøre, at partierne af C-sukker havde forladt Fællesskabets område.

17 De kompetente nederlandske myndigheder indledte en undersøgelse af medkontrahenternes adfærd og underrettede Hoofdproductschap Akkerbouwproducten (herefter »HPA«), der er den kompetente myndighed i Nederlandene for anvendelsen af bestemmelserne vedrørende de fælles markedsordninger. Cosun blev derimod ikke i første omgang underrettet om undersøgelsen.

18 Ved afgørelse af 25. april 1994, ændret ved afgørelse af 13. juni 1994, fremsatte HPA i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81 krav over for Cosun om betaling af et beløb på 6 250 856,78 NLG (2 826 515,14 EUR), idet virksomheden ikke havde godtgjort, at visse partier C-sukker havde forladt Fællesskabets område.

19 Da HPA forkastede Cosuns klage, anlagde virksomheden dels sag til prøvelse af denne afgørelse ved College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederlandene) og indgav dels en anmodning til HPA om fritagelse for det opkrævede beløb i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

20 Hvad for det første angår den sag, der blev anlagt ved College van Beroep voor het bedrijfsleven, indgav denne ret ved afgørelse af 9. juni 2004 en præjudiciel forelæggelse for Domstolen vedrørende særligt gyldigheden af grundforordningen og forordning nr. 2670/81. Ved dom af dags dato, Koninklijke Coöperatie Cosun (sag C-248/04, trykt i dette hæfte, s. 10211), har Domstolen svaret, at gennemgangen af det forelagte spørgsmål herom intet har frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af disse forordninger.

21 Hvad for det andet angår anmodningen om fritagelse for det opkrævede beløb fremsendte de nederlandske myndigheder anmodningen til Kommissionen, som havde beføjelse til at behandle den, idet de vedlagde en positiv indstilling. Da Kommissionen ved den anfægtede beslutning afviste den pågældende anmodning, har Cosun anlagt annullationssøgsmål ved Retten.

Den appellerede dom

22 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen.

23 Med sit første anbringende gjorde Cosun gældende, at det beløb, som virksomheden var blevet opkrævet i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, måtte anses for en import- eller eksportafgift i henhold til artikel 1, stk. 2, litra a) og b), og artikel 13 i forordning nr. 1430/79, således at virksomhedens anmodning om fritagelse efter sidstnævnte bestemmelse skulle have været behandlet.

24 I den appellerede doms præmis 36-38 fastslog Retten, at det opkrævede beløb »formelt set« ikke svarede til nogen af de tre nævnte kategorier af import- eller eksportafgifter i artikel 1, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 1430/79, idet beløbet hverken udgjorde en told eller en afgift med tilsvarende virkning som en told og »strengt taget« heller ikke var en landbrugsafgift i forbindelse med indførsel eller udførsel.

25 Da Cosun havde anført, at et sådant beløb skulle betragtes som en import- eller eksportafgift, idet den forfulgte de samme formål som en toldafgift, var fastsat på grundlag af importafgiften på sukker hidrørende fra tredjelande og tjente til at placere sukker uden for kvoterne, som ikke blev udført, i en situation, der kunne sammenlignes med sukker indført fra tredjelande, forkastede Retten disse argumenter i den appellerede doms præmis 40-46.

26 Retten fandt i det væsentlige, at et beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, strengt taget ikke forfølger samme formål som de importafgifter og eksportrestitutioner, der er fastsat inden for rammerne af den fælles markedsordning for sukker, og at den omstændighed, at der ved fastsættelsen af et sådant beløb bliver taget hensyn til importafgiften på sukker fra tredjelande, alene tjener som beregningsgrundlag, men ikke tilsigter at placere sukker importeret fra tredjelande og C-sukker, som er afsat på det indre marked, i sammenlignelige situationer.

27 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 47, at det beløb, som sagsøgeren var blevet afkrævet, ikke udgjorde en importafgift eller en eksportafgift i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79, og at Kommissionen derfor ikke havde tilsidesat denne bestemmelse ved ikke at tage ansøgningen om fritagelse til følge.

28 Med sit andet anbringende gjorde Cosun principalt gældende, at selv hvis det opkrævede beløb ikke udgjorde en importafgift eller en eksportafgift i forordning nr. 1430/79's forstand, burde Kommissionen alligevel have taget stilling til

anmodningen om fritagelse inden for rammerne af artikel 13 i forordning nr. 1430/79, som var udtryk for en generel billighedsklausul, og at Kommissionen ved at forkaste anmodningen havde tilsidesat billighedsprincippet og lighedsprincippet. Subsidiært, og såfremt Retten måtte finde, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ikke fandt anvendelse, gjorde Cosun gældende, at Kommissionen alligevel var forpligtet til at behandle ansøgningen om fritagelse uden for rammerne af denne forordning, og at Kommissionen ved blot at erklære, at ansøgningen måtte afvises, havde tilsidesat billigheds-, ligheds- og retssikkerhedsprincippet.

29 I den appellerede doms præmis 57 og 58 forkastede Retten argumentet om billighed. Efter at have fastslået, at fællesskabsbestemmelserne ikke kan fraviges ud fra billighedsbetragtninger, medmindre det følger af bestemmelserne, eller såfremt bestemmelserne erklæres ugyldige, og bemærket, at et beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, ikke var omfattet af anvendelsesområdet for artikel 13 i forordning nr. 1430/79, fastslog Retten, at retsforskrifterne om den fælles markedsordning for sukker fastsætter, at et sådant beløb ikke opkræves i situationer, som de nationale myndigheder opfatter som værende force majeure, og konkluderede, at billighedsgrunde ikke kunne begrunde, at der kunne blive tale om en undtagelse fra opkrævning af den pågældende afgift i andre tilfælde end force majeure.

30 I samme doms præmis 59 og 61 forkastede Retten argumentationen vedrørende tilsidesættelse af lighedsprincippet. Retten fandt i det væsentlige, at en producent af C-sukker og en erhvervsdrivende, som er pålagt en import- eller eksportafgift, under ingen omstændigheder befinder sig i sammenlignelige situationer.

31 Endelig forkastede Retten i dommens præmis 62 og 63 argumentet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet den i det væsentlige bemærkede, at princippet var overholdt i det foreliggende tilfælde, idet forpligtelsen til at betale det beløb, der er foreskrevet i artikel 3 i forordning nr. 2670/81, fulgte af en klart afgrænset retlig situation, der tillod den erhvervsdrivende at være bekendt med de forpligtelser, der var forbundet med den pågældende erhvervsudøvelse.

Appellen

32 I appelskriftet har appellanten fremført fire anbringender til støtte for følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Principalt, den anfægtede beslutning annulleres, eller subsidiært, sagen hjemvises til Retten.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger såvel ved Retten som ved Domstolen.

33 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Principalt, andet og fjerde anbringende antages ikke til realitetsbehandling, og i øvrigt forkastes appellen.

— Subsidiært, appellen forkastes i det hele.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om det første anbringende

Parternes argumenter

34 Med sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 36-38 at bemærke, at et beløb, som skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, »formelt set« ikke er en landbrugsafgift i forbindelse med indførsel og udførsel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 1430/79.

35 Appellanten har udledt af bemærkningen i den appellerede doms præmis 38 om, at det krævede beløb »strengt taget ikke er en landbrugsafgift i forbindelse med »indførsel og udførsel««, at Retten har anlagt en streng fortolkning af begrebet »landbrugsafgift«. Appellanten er imidlertid af den opfattelse, at det var muligt og ønskeligt at anlægge en mindre streng fortolkning, idet beløbet er blevet opkrævet som følge af en manglende udførsel af partier af C-sukker.

36 Appellanten har tilføjet, at Retten har tilsidesat sin begrundelsesforpligtelse ved ikke at anføre, hvorfor der ikke kan anlægges en mindre streng fortolkning.

37 Kommissionen har svaret, at Retten med rette og begrundet har fastslået, at et beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, formelt set ikke kan betragtes som en landbrugsafgift i forbindelse med indførsel og udførsel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 1430/79. Kommissionen har bestridt, at Retten har anlagt en streng fortolkning af begrebet »landbrugsafgift i forbindelse med indførsel og udførsel«.

Domstolens bemærkninger

38 Det skal for det første bemærkes, at appellanten ikke har anfægtet Rettens vurdering af, at et beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, ikke udgør en toldafgift ved indførsel eller udførsel eller en afgift med tilsvarende virkning.

39 For det andet har Retten med rette bemærket i den appellerede doms præmis 38, at landbrugsafgifter ved indførsel eller udførsel og andre afgifter ved indførsel eller udførsel efter artikel 1, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 1430/79 opkræves ved passage af Fællesskabets ydre grænser af landbrugsprodukter eller visse varer, som er frembragt ved forarbejdning af landbrugsprodukter.

40 Herved har Retten ikke anlagt en streng fortolkning af begrebet »landbrugsafgifter ved indførsel eller udførsel«, men har netop beskrevet de faktiske omstændigheder, som udløser disse afgifter.

41 Det skal bemærkes, at et beløb, som skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, ikke opkræves ved passage af Fællesskabets ydre grænser af en mængde C-sukker, men derimod fordi den pågældende mængde ikke er blevet udført fra Fællesskabet, eller fordi udførslen ikke har været i overensstemmelse med de betingelser og frister, der er fastsat i forordning nr. 2670/81. Som Retten med rette har fastslået i den appellerede doms præmis 37, er det den omstændighed, at der ikke på det herfor fastsatte tidspunkt er blevet fremlagt bevis for, at en mængde C-sukker er udført inden for den krævede tidsfrist, der udløser opkrævningen af det nævnte beløb.

42 På trods af anvendelsen af udtrykket »formelt set« i den appellerede doms præmis 36, har Retten således ikke begrænset sig til en formel vurdering, men har undersøgt karakteren af landbrugsafgifterne på den ene side, og beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, på den anden side.

43 Retten har således hverken begået en retlig fejl eller tilsidesat sin begrundelsesforpligtelse ved i den pågældende præmis i den appellerede dom at fastslå, at det beløb, som appellanten blev afkrævet, ikke svarer til nogen af de tre kategorier, som er opregnet i artikel 1, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 1430/79.

44 Det første anbringende skal derfor forkastes.

Om det andet anbringende

Parternes argumenter

45 Med sit andet anbringende har appellanten anført, at selv hvis det antages, at et beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, »formelt set« ikke falder ind under begrebet »afgifter ved indførsel eller udførsel« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 1430/79, har Retten begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 40-46 at forkaste virksomhedens argumenter — der er gengivet i denne doms præmis 25 — om, at et sådant beløb ikke desto mindre skal behandles som en importafgift i forordningens artikel 13's forstand.

46 Det er for det første med urette, at Retten har undladt at fastslå, at beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, som i overensstemmelse med tiende betragtning til grundforordningen tilsigter at genetablere de markedsforhold, som er blevet forstyrret ved den manglende udførsel af C-sukker, følger samme formål med beskyttelse af det indre marked, stabilisering af markedet og forsyningssikkerhed som toldafgifter, og at de følgelig skal behandles på samme måde.

47 Det fremgår for det andet af tredje betragtning til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2645/70 af 28. december 1970 om bestemmelser, der finder anvendelse på den ud over maksimalkvotaen producerede sukkermængde (EFT 1970 III, s. 849), og af tredje betragtning til forordning nr. 2670/81, der har erstattet den, at fællesskabslovgiver har fundet det »nødvendigt« at behandle C-sukker, der ikke udføres, »på samme måde« som sukker, der indføres fra tredjelande, og at afgiftsbeløbet for C-sukker, der afsættes på det indre marked, derfor bør fastsættes ud fra størrelsen af den højeste importafgift for sukker, der er gældende i en periode, der omfatter det produktionsår, hvori det pågældende sukker er produceret, og de seks måneder, der følger efter dette produktionsår, forhøjet med et fast beløb, fastsat på grundlag af afsætningsomkostningerne for sukker, indført fra tredjelande.

48 Appellanten har, i modsætning til hvad Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 45 og 46, udledt heraf, at den omstændighed, at der tages hensyn til importafgiften på sukker hidrørende fra tredjelande, ikke blot tjener til fastsættelsen af det beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, men ligeledes viser fællesskabslovgivers vilje til at placere producenter af C-sukker under betingelser, der svarer til dem, der anvendes på importører af sukker fra tredjelande. For at disse betingelser skal kunne sammenlignes, skal de fællesskabsretlige toldbestemmelser — særligt artikel 13 i forordning nr. 1430/79 — finde anvendelse på fastsættelsen af dette beløb.

49 Kommissionen har principalt nedlagt påstand om, at det andet appelanbringende ikke skal antages til realitetsbehandling, idet det blot er en gentagelse af argumenter, der allerede er gjort gældende for Retten, og som denne har forkastet.

50 Kommissionen har subsidiært nedlagt påstand om, at anbringendet forkastes som ugrundet.

51 Kommissionen har for det første gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 44 og 45 har redegjort for det særlige formål med beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81. Et sådant beløb er primært »afskrækkende, idet det skal sikre overholdelsen af forbuddet mod at afsætte C-sukker på det indre marked«. Det er således med rette, at Retten har fastslået, at dette formål er forskelligt fra de formål, der forfølges med importafgifter og eksportrestitutioner inden for rammerne af den fælles markedsordning for sukker, som Retten har redegjort for i den appellerede doms præmis 42 og 43.

52 Retten kunne for det andet lovligt fastslå i den appellerede doms præmis 44-46, at beregningsmetoden for beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, ikke gør disse beløb til toldafgifter.

53 Appellanten har til støtte for sin modsatte opfattelse blot henvist til en betragtning, som ikke har bindende virkning, hvis ordlyd appellanten endvidere har gengivet urigtigt, og hvorefter henvisningen til importafgiften på sukker fra tredjelande ikke skulle udgøre grundlaget for beregning af det pågældende beløb.

Domstolens bemærkninger

54 Det bemærkes, at i henhold til artikel 225 EF, artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement skal et appelskrift præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Dette krav er ikke opfyldt,

når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med — blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34 og 35, og af 7.7.2005, sag C-208/03 P, Le Pen mod Parlamentet, Sml. I, s. 6051, præmis 39).

55 Imidlertid kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening (jf. bl.a. dom af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 17, og dommen i sagen Le Pen mod Parlamentet, præmis 40).

56 Det andet appelanbringende tilsigter imidlertid netop at rejse tvivl om den fortolkning af forordning nr. 1430/79, som Retten har anlagt i forbindelse med forkastelsen af første anbringende under sagen i første instans. Dette appelanbringende skal således antages til realitetsbehandling.

57 Appellanten har i det væsentlige anført, at idet fællesskabslovgiver ønskede at placere producenter af C-sukker under samme betingelser som importører af sukker fra tredjelande, medfører dette, at begge underlægges samme ordning, herunder muligheden for fritagelse eller godtgørelse af billighedsgrunde i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

58 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at den fælles markedsordning for sukker i det væsentlige bygger på en prisordning (som bl.a. omfatter fastsættelse

af indikativpriser og interventionspriser), en ordning for handel med tredjelande (som bl.a. omfatter opkrævning af afgifter på import fra disse lande) og en kvoteordning (som består i tildeling af produktionskvoter og fastsættelse af bestemmelser for afsætning af sukker produceret uden for kvoterne).

59 Disse foranstaltninger er alle indført med det endelige formål at stabilisere fællesmarkedet for sukker og dermed sikre opretholdelsen af de nødvendige garantier hvad angår beskæftigelse og levestandarden for Fællesskabets producenter og at sikre forsyningerne med sukker til alle forbrugere.

60 Foranstaltningernes umiddelbare formål er derimod væsentligt forskellige. Det fremgår således af femte betragtning til grundforordningen, at ordningen for samhandelen med tredjelande tilsigter at undgå, at svingningerne i sukkerpriserne på verdensmarkedet indvirker på de priser, der anvendes inden for Fællesskabet.

61 Dette er naturligvis ikke formålet med kvoteordningen. I denne forbindelse skal det understreges, at i modsætning til hvad appellanten har gjort gældende, fremgår dette formål ikke af tiende betragtning til grundforordningen, som tilsigter at berettige nødvendigheden af de foranstaltninger, der følger af forordningens artikel 22.

62 Som Retten med rette har bemærket i den appellerede doms præmis 43 og 44, følger det af ordlyden af 15. betragtning til grundforordningen, at produktionskvoterne udgør et middel til at garantere producenterne fællesskabspriser og afsætning af deres produkter. Hvad videre mere specifikt angår beløb, som skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, er denne bestemmelse primært afskrækkende, idet den skal sikre overholdelsen af forbuddet mod at afsætte C-sukker — produceret uden for kvoterne — på det indre marked.

63 Retten har således med rette fastslået i den appellerede doms præmis 41-44, at importafgifter på sukker fra tredjelande og beløb, som skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81 for C-sukker, som afsættes på det indre marked, ikke forfølger samme formål.

64 Det fremgår for det andet ikke af tredje betragtning til forordning nr. 2645/70 eller af tredje betragtning til forordning nr. 2670/81 — der i det væsentlige er formuleret i enslydende vendinger — at fællesskabslovgiver ønskede, at importører af sukker fra tredjelande og producenter af C-sukker, som afsættes på det indre marked, skulle placeres i samme situation.

65 Det fremgår således klart af disse betragtninger og af artikel 3 i forordning nr. 2670/81, at henvisningen til sukker indført fra tredjelande blot vedrører metoden til beregning af det i bestemmelsen omhandlede beløb. Bestemmelsen ville således ikke nå sit umiddelbare formål, som er at sikre overholdelsen af forbuddet mod at afsætte C-sukker på det indre marked, hvis det var økonomisk mere fordelagtigt at købe C-sukker på det indre marked end at indføre sukker fra tredjelande. Der hentydes derimod ikke i de pågældende betragtninger og bestemmelser til situationen for henholdsvis sukkerimportører og producenter af C-sukker.

66 Den omstændighed, at afgiften på import af sukker fra tredjelande tjener som grundlag for beregningen af det beløb, der opkræves i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, kan ikke berettige disses sammenligning, idet beregningsmetoden er begrundet i ønsket om at sikre beløbets afskrækkende virkning, hvilket er understreget i denne doms foregående præmis.

67 Det fremgår således hverken af det formål, der forfølges med beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, eller af den beregningsmetode og de bestemmelser for opkrævning af disse beløb, som fremgår af tredje betragtning til forordning nr. 2645/70 og nr. 2670/81 og fastsat i artikel 3, at fællesskabslovgiver ønskede at stille producenter af C-sukker, som afsættes på det indre marked, på lige fod med importører af sukker.

68 Herefter har Retten ikke begået en retlig fejl ved at fastslå, at appellanten ikke kunne påberåbe sig artikel 13 i forordning nr. 1430/79 til støtte for en anmodning om fritagelse for beløb, som var blevet opkrævet hos virksomheden. Andet anbringende skal følgelig forkastes.

Om det tredje anbringende

Parternes argumenter

69 Med det tredje anbringendes første led har appellanten anført, at Retten i forbindelse med gennemgangen af andet anbringende i sagen i første instans er gået ud over sagens rammer som fastsat i stævningen.

70 Appellanten har forklaret, at virksomheden med det pågældende anbringende i første instans blot gjorde gældende, at Kommissionen havde tilsidesat principperne om lighed og billighed ved i den anfægtede beslutning at anføre, at anmodningen om fritagelse ikke kunne behandles efter forordning nr. 1430/79. Virksomheden havde derimod ikke nedlagt påstand om, at Retten skulle tage stilling til gyldigheden af forordning nr. 2670/81.

71 Retten foretog imidlertid i den appellerede doms præmis 58-62 en undersøgelse af forordningens gyldighed henset til generelle retsprincipper. Herved gik Retten ud over rammerne for sagen som fastlagt af sagsøgeren og har derfor tilsidesat det grundlæggende processuelle princip, hvorefter det er stævningen, der afgrænser sagens rækkevidde.

72 Med det tredje anbringendes andet led har appellanten anført, at Retten har afvist at undersøge tredje anbringende i første instans, hvorved virksomheden gjorde gældende, at selv hvis det antages, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ikke finder anvendelse, var Kommissionen alligevel forpligtet til at behandle anmodningen om fritagelse uden for rammerne af denne forordning i henhold til billigheds-, ligheds- og retssikkerhedsprincippet.

73 Hvad angår det tredje anbringendes første led har Kommissionen gjort gældende, at det ikke fremgår af den appellerede doms præmis 58-62, at Retten har taget stilling til gyldigheden af forordning nr. 2670/81.

74 Hvad angår det pågældende anbringendes andet led har Kommissionen understreget, at appellantens klagepunkter benævnt »andet« og »tredje« anbringende i første instans er blevet behandlet under ét af Retten i den appellerede doms præmis 57-62 i forbindelse med andet anbringende i første instans.

Domstolens bemærkninger

75 Tredje appelanbringende hviler på en urigtig forståelse af den appellerede dom.

76 Hvad angår anbringendets andet led skal det blot fastslås, at Retten har betragtet appellantens klagepunkter benævnt andet og tredje anbringende i første instans som to led af samme anbringende — som den har benævnt andet anbringende i første instans — der er blevet gjort gældende principalt (første led) og subsidiært (andet led), og at Retten har undersøgt de to led under ét i den appellerede doms præmis 56-63.

77 Retten har således taget stilling til det anbringende, som appellanten har benævnt tredje anbringende i første instans.

78 Hvad angår det tredje anbringendes første led skal det understreges, at med det andet, subsidiære, led i andet anbringende i første instans, som er gengivet i den appellerede doms præmis 53, har appellanten gjort gældende, at i tilfælde af, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 ikke finder anvendelse, er Kommissionen alligevel i henhold til billigheds-, ligheds- og retssikkerhedsprincippet forpligtet til at behandle anmodningen om fritagelse uden for rammerne af den pågældende forordning. Med dette led har appellanten navnlig anført, at artikel 3 i forordning nr. 2670/81 skal fortolkes og anvendes i overensstemmelse med generelle retsprincipper.

79 Efter at have fastslået, at bortset fra i tilfælde af force majeure giver forordning nr. 2670/81 ikke mulighed for fritagelse for eller godtgørelse af beløb, der skyldes i henhold til forordningens artikel 3, har Retten med henblik på at tage stilling til appellantens argument med rette undersøgt, hvorvidt denne manglende mulighed udgør en tilsidesættelse af lighedsprincippet og retssikkerhedsprincippet og et hævdet billighedsprincip, som appellanten havde gjort gældende.

80 Herved har Retten netop taget stilling til appellantens argumenter uden at gå ud over sagens rammer.

81 Som følge heraf må det tredje anbringende forkastes som ugrundet.

Om det fjerde anbringende

Parternes argumenter

82 Med det fjerde anbringende har appellanten mest subsidiært og i tilfælde af, at de øvrige anbringender forkastes, gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at forkaste virksomhedens anbringende i første instans vedrørende billigheds-, ligheds- og retssikkerhedsprincippet.

83 For det første er Rettens bemærkning i den appellerede doms præmis 60 om, at en producent af C-sukker og en erhvervsdrivende, som er pålagt en import- eller eksportafgift, ikke befinder sig i sammenlignelige situationer, urigtig.

84 Det fremgår således af tredje betragtning til forordning nr. 2670/81 samt af artikel 26 i grundforordningen og artikel 3 i forordning nr. 2670/81, at C-sukker, hvis udførsel ikke har kunnet bevises inden for de fastsatte frister, opnår status af varer importeret fra tredjelande. Endvidere udgør såvel importafgifter på varer fra disse lande som beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, Fællesskabets egne indtægter, som opstår ved import fra disse lande.

85 For det andet kan appellantens situation i vid udstrækning sammenlignes med De Haan Beheer BV's, der er omhandlet i dom af 7. september 1999, De Haan (sag C-61/98, Sml. I, s. 5003), hvor Domstolen fastslog, at en virksomhed i De Haan Beheer BV's situation kan påberåbe sig artikel 13 i forordning nr. 1430/79 for at opnå fritagelse for toldskyld.

86 Hvis Retten — som den burde — havde undersøgt, hvorvidt den forskellige behandling af virksomheder som De Haan Beheer BV på den ene side og appellanten på den anden side var en tilsidesættelse af billighedsprincippet, var udtryk for forskelsbehandling og var i strid med retssikkerhedsprincippet, måtte den have konstateret, at dette var tilfældet.

87 Retten har for det tredje med urette undladt at tage hensyn til den forskellige behandling af appellanten og andre producenter af C-sukker. Sidstnævnte kunne i henhold til grundforordningens artikel 26 og 27 vælge enten at udføre C-sukkeret eller at overføre hele eller en del til et andet produktionsår. På grund af de nederlandske myndigheders tavshed havde appellanten derimod ikke længere dette valg på det tidspunkt, hvor virksomheden blev underrettet om den begåede svig.

88 Hvad angår sidstnævnte argument har appellanten anført, at virksomheden allerede havde gjort tilsidesættelsen af lighedsprincippet gældende ved Retten. Dette argument udgør således ikke noget nyt anbringende, som ikke kan antages til realitetsbehandling, men er et nyt argument, som gyldigt kan anføres inden for rammerne af et allerede anført anbringende.

89 Kommissionen har principalt nedlagt påstand om, at fjerde anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling.

90 Hvad angår argumentet vedrørende den forskellige behandling af appellanten og de andre producenter af C-sukker drejer det sig om et nyt klagepunkt, som Retten ikke har kunnet tage stilling til, og som derfor ikke kan antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 118, sammenholdt med artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

91 Desuden gengiver fjerde anbringende blot de samme argumenter, som er anført i første instans, og opfylder således ikke begrundelseskravet i artikel 58, stk. 1, i Domstolens status og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement.

92 Kommissionen har subsidiært nedlagt påstand om, at anbringendet forkastes.

93 Retten fastslog med rette i henholdsvis den appellerede doms præmis 44-46 og præmis 60 og 61, at hverken C-sukker, som ikke blev udført, og sukker indført fra tredjelande, eller en producent af C-sukker og en erhvervsdrivende, som er pålagt import- eller eksportafgift, kan sammenlignes for så vidt angår deres behandling efter fællesskabsretten. Dette er grunden til, at Retten ikke gik videre med vurderingen af appellantens argument vedrørende De Haan-dommen.

94 De argumenter, som appellanten har anført, kan ikke godtgøre, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten ved at bemærke, at lighedsprincippet og retssikkerhedsprincippet samt et hævdet billighedsprincip ikke var til hinder for, at Kommissionen forkastede anmodningen om fritagelse for afgifter.

Domstolens bemærkninger

— Om formaliteten

95 For så vidt som det med det fjerde anbringende gøres gældende, at Retten har tilsidesat lighedsprincippet ved ikke at tage hensyn til den forskellige behandling af appellanten og de andre producenter af C-sukker, skal det forkastes.

96 Det følger af en fast retspraksis, at en parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, der er blevet behandlet i første instans (jf. bl.a. dom af 11.11.2004, forenede sager C-186/02 P og C-188/02 P, Ramondín m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 10653, præmis 60).

97 Selv om appellanten i første instans har gjort gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter lighedsprincippet, har virksomheden alene anfægtet forskellen i den behandling, den har fået i forhold til andre importører af sukker fra tredjelande, som den hævdede befandt sig i samme situation som virksomheden.

98 Retten har således ikke taget stilling til, hvorvidt den manglende mulighed for at indrømme en fritagelse for eller en godtgørelse af et beløb, der er opkrævet hos virksomheden, udgør en forskelsbehandling i forhold til andre producenter af C-sukker.

99 Fjerde anbringende, som i det væsentlige tilsigter at rejse tvivl om den fortolkning af lighedsprincippet, som Retten har lagt til grund for at forkaste andet anbringende i første instans, skal endvidere forkastes af de grunde, der er redegjort for i denne doms præmis 54 og 55.

— Om realiteten

100 Retten har for det første ikke begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 60 at fastslå, at producenter af C-sukker og erhvervsdrivende, som er pålagt en import- eller eksportafgift, ikke befinder sig i sammenlignelige situationer.

101 Appellantens argument vedrørende tredje betragtning til og artikel 3 i forordning nr. 2670/81 er allerede blevet forkastet inden for rammerne af gennemgangen af andet anbringende. Hvad angår grundforordningens artikel 26 kan der ikke af bestemmelsens ordlyd udledes nogen vilje fra fællesskabslovgivers side til at tildele C-sukker afsat på det indre marked samme status som produkter, der er indført fra tredjelande, og stille producenter af C-sukker på lige fod med importører af sukker, idet bestemmelsen blot indeholder et forbud mod at afsætte C-sukker på det indre marked.

102 Hvad angår argumentet om, at såvel importafgifter som beløb, der skyldes i henhold til artikel 3 i forordning nr. 2670/81, udgør en del af Fællesskabets egne indtægter, kan dette ikke godtgøre, at importører af sukker fra tredjelande og producenter af C-sukker befinder sig i sammenlignelige situationer. Fællesskabets egne indtægter består således af meget forskellige indtægter, som stammer fra ordninger, som ligeledes er forskellige (jf. f.eks. indtægter fra merværdiafgift).

103 Da Retten for det andet har fastslået, at en producent af C-sukker — såsom appellanten — og en erhvervsdrivende, som er pålagt en import- eller eksportafgift — såsom De Haan Beheer BV, som var omhandlet i De Haan-dommen — under ingen omstændigheder befinder sig i sammenlignelige situationer, har den i tilstrækkeligt omfang forkastet appellantens argument vedrørende denne dom.

104 Det fjerde anbringende skal således forkastes, da det delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og delvist er ugrundet.

105 Da ingen af appellantens anbringender kan tiltrædes, må appellen forkastes.

Sagens omkostninger

106 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af samme reglements artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, bør det pålægges virksomheden at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Koninklijke Coöperatie Cosun UA betaler sagens omkostninger.

Underskrifter